

telse, hvorved man, naar man ikke kan faae Sagen saaledes ordnet, som det maa ansees ønskeligt, ubelukkiges fra at faae Reformen bragt istand med Hensyn til de Embeder, hvor der ikke kan være Tale om at faae Forholdet reguleret saaledes, at man paa nogen Maade kan være tjent dermed. Sbet jeg udtaler dette, vil jeg forøvrigt reservere mig imod, at man paa nogen Maade skulde troe, at disse Ytringer staae i Forbindelse med en Engsteligbed for, at Reformen ikke heldigt skulde lade sig gennemføre, men det, hvorpaa jeg troer, man kan gjøre Drav, det er, at man ikke i Loven optager en Forfrist, hvorved man binder Hænderne paa dem, der skulle gennemføre Reformen.

Ordføreren: Jeg formaaede ikke at forstaae den ærede Minister første Gang, han havde Ordet, og jeg troer, det er gaaet flere saaledes, men hans sidste Ytringer have nu kastet et Lys over hans første Foredrag, saa at man virkelig kan forstaae, hvad han mener. Han sagde først, at der udfordres en fleersidig Overveielse, for at gennemføre Reformen; man kan ikke tage hvert Embede for sig, men man maa have en Oversigt over det Hele, førend man kan tage Bestemmelse for det enkelte Embede. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Minister, hvad enten vi vedtage denne Paragraph, eller ikke, maa have den samme Oversigt, og naar han siger, at han vil fremme Reformen, saa seer jeg ikke, at denne Grund har det Mindste med vort Forslag at gjøre, thi det paalægger ham ikke at anstille en videregaaende Overveielse, end han ellers vil anstille. — Dernæst siger den ærede Minister: Dersom Ordningen af disse Forhold ikke kan skee saaledes, som Statens Lærv fordrer, saa

kanne vi ikke gaae ind paa Reformen. Det er et af disse tvetydige Udtryk, som man maa gjette sig til Meningen af; jeg har optaget det, som om den ærede Minister vilde sige: Dersom de forskjellige Lønninger til disse Embedsmænd ikke sættes saa høit, som jeg vil have det, saa kunne vi ikke gaae ind paa Reformen; dette, troer jeg, er det ligefremme Udtryk for hans Tanke, men det er jo netop en saadan Opgivelse af Reformen, som man tilsigter at forhindre ved at faae det bestemt ved Lov, at Reformen skal gennemføres. Den ærede Minister kan saa lidt som nogen anden Minister sige: Vi alene vide, hvad der er det Passende og Rigtige, alle Andres Mening derom maa falde bort, men det er det, han her gjør. Han siger, jeg alene er Den, der veed det, og hvad angaaer min Eftermand, saa er jeg overbeviist om, at naar Gud giver ham Embedet, saa giver han ham ogsaa Forstand til at røgte det, og saa vil han have den samme ophøjede Skjønsmhed og Kundskab til hvad der er det ene Rigtige, som jeg nu har. Sagen er jo den, at den ærede Minister et Dieblif udtrykker sig saaledes, at han protesterer imod, at Nogen vil tillægge ham den Tanke, at han ikke vil gennemføre Reformen, men næsten i samme Aandedret fremsætter han et saadant Raisonnement, saadanne Paastande, at man uvilkaarligt kommer til at frygte for, at den ærede Minister fortryder, hvad han først har sagt, og tænker: Naar jeg ikke maa raade alene, saa vil jeg ikke gennemføre Reformen. Det kan ikke gjøre andet Indtryk paa mig, naar jeg hører den ærede Ministers i forskjellige Retninger, gaaende Ytringer, end at han selv er overordentlig, uvis om, hvorvidt han virkelig vil gennemføre Reformen eller ikke.